

תת"ע 1537/02/16 - מדינת ישראל נגד כראמי אסלאם, ע"י ב"כ עו"ד עיאד איברהים

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

13 יוני 2018

תת"ע 1537-02-16 מדינת ישראל נ' כראמי אסלאם

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל

נגד

כראמי אסלאם ע"י ב"כ עו"ד עיאד
איברהים

הנאשם

הכרעת דין

כלפי הנאשם הוגש כתב אישום אשר בו נטען כי נהג ברכב (פרטי פולקסווגן) אשר נמסרה עליו הודעת איסור שימוש ע"י
בוחן משרד הרישוי בניגוד לתנאים שפורטו בהודעת איסור השימוש ובניגוד לתקנה 308 (ד) לתקנות התעבורה.

הנאשם - באמצעות בא כוחו הנ"ל - כפר במיוחס לו.

הסנגור פרט בכפירתו כי הוא איננו חולק על כך שניתנה הודעת איסור שימוש על רכב זה, אך גם טען כי הנאשם הוא לא
בעל הרכב וכי בעל הרכב היה "במצב של שכרות" והיה עם הנאשם באותו זמן וביקש מהנאשם לנהוג ברכב וכי הנאשם
"לא שאל אותו אם קיימת הודעת אי שימוש לרכב".

הסנגור הוסיף ופרט כי קיימת הודאה בנהיגה, וכאמור גם קיימת הודאה בכך שנמסרה הודעת אי שימוש.

הסנגור הוסיף וציין כי הכפירה של הנאשם היא "כי לא ידע, לא יכול היה לדעת".

לאור הכפירה נקבע והתקיים דין הוכחות.

מטעם המאשימה העיד בדיון ההוכחות השוטר מר רמי מזרחי (ע.ת. 1) ובמסגרת עדותו הוגש הדו"ח שערך לנאשם
(סומן ת/1).

בהסכמה ותוך ויתור הסנגור על חקירה עדי התביעה הנוספים, הוגשו מטעם המאשימה המסמכים הנוספים הבאים
במסגרת פרשת התביעה:

הודעת אי השימוש ברכב (סומנה ת/2).

טופס השימוע לגבי ההחלטה בדבר איסור השימוש ברכב (סומן ת/3).

מטעם ההגנה העיד בדיון ההוכחות הנאשם עצמו מר כראמי אסלאם (ע.ה. 1).

לא הובאו לעדות עדים נוספים מטעם ההגנה ולא הוגשו ראיות אחרות.

סיכומי הצדדים נשמעו בע"פ.

מסקנתי בעקבות מתן הדעת לעדויות, לראיות, לסיכומים ולפסיקת בית המשפט העליון, הינה כי דין הנאשם להרשעה בעבירה שיוחסה לו, וזאת לכשהוכחו כל יסודותיה ולכשלא נמצאה לנאשם כל הגנה - לא במישור העובדתי ולא במישור המשפטי.

אפרט ואסביר:

ראשית יאמר כי לא היתה מחלוקת על דבר נהיגת הנאשם ברכב המדובר בעת האירוע וכי גם לא היתה כאמור מחלוקת על כי על רכב זה נמסרה עובר לכך הודעת איסור שימוש.

ובמילים אחרות:

יסוד הנהיגה ברכב הוכח.

יסוד היות הרכב תחת איסור שימוש אותה עת גם כן הוכח.

ההגנה התמקדה בפרשה זו בטענה אחת למעשה והיא שהנאשם, כנהג, לא היה הבעלים של הרכב (הבעלים היה בן דודו של הנאשם, מר עלאא כראמה, שהיה עמו ברכב בעת האירוע) וכי הנאשם לא ידע ולא יכול היה לדעת כי קיימת הודעת איסור שימוש לגבי הרכב.

הסנגור הוסיף וטען בתיק זה כי לשיטתו העבירה המדוברת איננה מסוג אחריות קפידה.

ובכן, בכל הכבוד, אומר ראשית, במישור המשפטי שהעלה הסנגור כי ניכר שבית המשפט העליון כבר אמר את דברו (בהרכב של שלושה שופטים: כב' השופטת מ. נאור, כב' השופטת ד. בייניש, וכב' השופטת א. חיות) **ברע"פ 2929/04 מד"י נ. אוחנה** כי העבירה על תקנה 308 (ד) הינה עבירה של אחריות קפידה.

בית המשפט העליון (מפי כב' השופטת מ. נאור, כתוארה אז) מוסיף, ומפרט שם ומנתח כדלקמן (ציטוט):

" לדידי, אין לקבל את ההבחנה שביצע בית המשפט המחוזי לעניין העבירה לפי סעיף 308 (ד). העבירה של

נהיגה ברכב שניתנה לגביו הודעת אי שימוש, כמו גם העבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה בתוקף ועבירות רבות נוספות בדיני התעבורה הן עבירות שתכליתן לקבוע את סטנדרט ההתנהגות של נוהג ברכב, בין אם הוא הבעלים של הרכב או שהוא הנוהג בו. הודעת אי שימוש ניתנת לרכב לפי סעיף 308 במצבים בהם הרכב עלול לסכן את התנועה או שלא נתמלאו בו תנאים שנקבעו לגביו בדין. דעתי היא כי הדרישה שהנוהג ברכב יהיה אחראי לבדוק האם הרכב בו הוא נוהג הוא תקין, שמיש ובעל הרשאה לנסוע בכבישים היא דרישה סבירה וראויה. וזאת יש לזכור: היום, שלא כמו בעת משטר ה'אחריות המוחלטת' ניתן לסתור את חזקת היסוד הנפשי, ולהראות כי הנדון עשה את כל שניתן כדי למנוע את העבירה, הכל כאמור בסעיף 22 (ב) לחוק העונשין. דומה שכדי לעמוד בדרישה זו - כי בבירור קצר עם בעל הרכב. אין זו הטלת דרישה שאין הציבור יכול לעמוד בה. על כן, ואם תשמע דעתי, נחזיר על כנה את קביעת בית משפט השלום, ונקבע כי העבירה לפי סעיף 308 (ד) שצוטטה לעיל היא עבירה של אחריות קפידה." (סוף ציטוט). (ההדגשה איננה במקור).

ובחזרה לגוף הענין עצמו בתיק זה:

אין בפני כל טענה מפי ההגנה - והנאשם אף לא העיד על כך - כי הנאשם ביקש בכלל אי פעם מבן דודו (בעל הרכב שהיה עמו ברכב בעת הארוע) לראות, דרך משל, רישיון רכב בתוקף, או לשאול את בן דודו האם הרכב תקין טרם הנהיגה בו.

יתרה מכך: מחד גיסא הנאשם העיד כי בן הדוד שלו (בעל הרכב) לא ידע על איסור השימוש, אך הנה, מאידך גיסא, בהודעת איסור השימוש (ת/2) אשר הוגשה בהסכמה רשום כי היא נמסרה לבעל הרכב (בן הדוד הנ"ל, מר עלאא כראמי), וזאת אגב כך שמפורט בה, בין היתר, מבחינת הליקויים ברכב - חופש בתיבת ההגה של הרכב, בעיות בצמיגי הרכב ובתאורת הרכב.

לציין עוד כי בעל הרכב, מר עלאא כראמי (בן דודו של הנאשם) לא הובא כלל לעדות ע"י ההגנה במשפט זה

ניתן היה לצפות שההגנה תביא את בעל הרכב לעדות כתימוכין בטענת ההגנה כי הוא עצמו לא ידע כביכול על דבר הודעת איסור השימוש; כתימוכין בטענת ההגנה כי הנאשם לא עצם כביכול את עיניו וכי הנאשם ביקש או שאל דבר מה כביכול את בן דודו בעל הרכב לגבי מצב הרכב או מצב רישיון הרכב וכיוצ"ב; או כתימוכין בטענה כי בן הדוד היה שיכור אותה עת (שכביכול איננו מתקשר) מה עוד שכל הנראה היה מספיק פיכח כדי (כדברי הנאשם בעדותו) לומר לנאשם "קח תנהג במקומי כי אני שתוי".

בן הדוד פשוט לא הובא כלל לעדות.

ובמילים אחרות: ההגנה לא עמדה בתיק זה בכל דרך לסתור את חזקת היסוד הנפשי ולהראות, ולו אפילו בראייה קלושה, שהנאשם כנהג עשה דבר מה בכלל - או עשה "כל שניתן כדי למנוע את העבירה" (לשון ביהמ"ש העליון) בפרט.

נמצאתי אומר אם כך בתיק זה בסופו של יום כי הוכחה נהיגה; הוכח גם שהנהיגה בוצעה ברכב שנמסרה עליו הודעת אי שימוש; ואין כל עמידה מצד ההגנה לסתור את חזקת היסוד הנפשי ולהראות כי הנדון עשה את "כל שניתן כדי למנוע את העבירה" (לשון ביהמ"ש העליון).

הנאשם לא עשה אפילו "בירור קצר עם בעל הרכב". (שוב לשון ביהמ"ש העליון).

הנאשם לא העיד כלל כי עשה בירור כלשהו - לא קצר ולא ארוך.

הוא לא עשה בירור כלל.

מסקנה מתבקשת אם כך בתיק זה מכל אלה הינה כי גובשו והוכחו כל יסודות העבירה וכי למעשה לא קמה לנאשם כל הגנה.

בנסיבות אלה מורשע לפיכך הנאשם בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

ניתנה היום, 13 יוני 2018, במעמד הצדדים.